

[Økonomiministeren.]

heder er det, vi i denne situation vil prøve at udnytte. Den ene er, at man ved at lægge en vis dæmper på den indenlandske udvikling animerer til en større beskæftigelse i eksporterhvervene. Det er den omlægning, vi er i gang med; den gjorde ganske stærke fremskridt i fjor, den bør fortsætte at gøre fremskridt i år, og chancerne for, at en sådan omlægning kan komme i gang, er jo enestående gode i øjeblikket, fordi vi har højkonjunktur i verden omkring os.

Hr. Ivar Nørgaard var noget ængstelig for, at de udenlandske konjunkturer måske skulle svigte, og anførte fransk politik og politiske vanskeligheder som et eksempel herpå. Jeg kan da ikke se rettere, end at hvis Frankrigs politik fører ud i økonomiske problemer i Frankrig, vil det snarest blive i retning af større inflation, og det kan jo ikke betyde, at vore eksportmuligheder skulle blive forringet, eller at den internationale konjunktur som helhed skulle blive forringet. Jeg kan ikke se andet, end at de store chancer, vi har for nu at animere til en øget industrieksportproduktion, simpelt hen er vores eneste chance for at tage skridt i retning af det, som ingen benægter er nødvendigt, nemlig at få en bedre ligevægt på vores løbende betalingsbalance i de kommende år.

En dæmpning af den indenlandske højkonjunktur kan altså animere til øget beskæftigelse i eksporten, men for det andet kan den betyde, at den rent nominelle efterspørgsel målt i kroner formindskes, så der bliver mindre prisstigning, mindre lønglidning, mindre avancestigning målt i kroner, kort sagt mindre inflation. Dermed bidrager denne politik til at undgå, at konkurrenceevnen forringes. Jeg må sige — og jeg er ganske enig med den fg. finansministers bemærkninger om det — at jeg ikke tror, erhvervslivet er så tilbøjeligt til at lade sig lokke af de toner, der nu lyder fra socialdemokratiet. Jeg tror, man må føle sig interesseret i en politik, der i tide forsøger at holde igen og finde en balance, så vi ikke

kommer ud i en fornyet inflation, og så vi udnytter de eksportmuligheder, der viser sig. Jeg tror helt bestemt, at erhvervslivet betakker sig for det alternativ, der består i en statsdirigering af rente og kredit og i stærkt forøgede offentlige udgifter — det alternativ, som, så vidt jeg kan se, er det socialdemokratiske alternativ til det, vi foreslår.

Handelsministeren (Knud Thomsen): I anledning af enkelte udtalelser fra hr. Aksel Larsens side vedrørende monopoltilsynet vil jeg gerne oplyse, at det er tilsynet med banker og sparekasser, der er monopolmyndighed for bankerne og sparekasserne, og at det er tilsynet med banker og sparekasser, der i denne egenskab skal tage stilling til de aftaler, der indgås mellem banker og sparekasser. Det er alene monopolmyndigheden her, der kan gøre det, regeringen har ingen hjemmel til at gribe ind i dette forhold.

Jeg skal i øvrigt oplyse, at tilsynet har meddelt mig, at man har oplysning om, at banker og sparekasser i betydeligt omfang næppe forhøjer satserne for udlån med de fulde 2 pct. svarende til diskontoforhøjelsen.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Hr. J. O. Krag bebrejdede regeringen, at der ikke var indkaldt til et formandsmøde, hvor man kunne drøfte den opståede situation. Jeg har skrevet mig denne kritik bag øret og er i og for sig enig i, at der kan være en rimelig anledning til at vælge den fremgangsmåde, som jeg erindrings har været anvendt tidligere. Jeg skal lægge mere vægt på det end på den samtidige viden om, at vi en enkelt gang har forsøgt det, uden at man fandt anledning til at komme os i møde. Jeg er i øvrigt enig og har som sagt skrevet mig kritikken bag øret.

De bemærkninger, der er gjort fra oppositionens side, gør det nødvendigt for mig kort at trække hovedlinjerne op i den problemstilling, vi stod og står over for. Hr. Ivar Nørgaard sagde, at regeringen ikke rigtig vil erkende, at den har noget ansvar for det,